

FREE CINEMA

93

02 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2014

TOO GOOD
TO BE FAMOUS.

02 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2014

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

**ΜΟΝΟ ΟΙ ΕΡΑΣΤΕΣ
ΜΕΝΟΥΝ ΖΩΝΤΑΝΟΙ**

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

**ΠΕΡΠΑΤΩΝΤΑΣ
ΜΕ ΤΟΥΣ
ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΥΣ:
Η ΤΑΙΝΙΑ 3D**

ΠΕΜΠΤΗ & 12

85 ΟΣΚΑΡ
ΚΑΛΥΤΕΡΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ:
ΤΟ ΑΞΙΖΑΝ;
(ΞΑΝΑ)ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ ΤΑ ΟΣΚΑΡ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗ!

FREE
CINEMA.GR

02 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2014

**FREE
CINEMA**

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #93
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση
Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός
The Comeback

Κείμενα
Δημήτρης Δημητρακόπουλος
Άγγελος Μαύρου
Παναγιώτης Παναγόπουλος
Ιωάννα Παπαγεωργίου

FOLLOW US ON

© 2014 FREE CINEMA
All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρηση, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΣΗΣ

Πάντοτε πίστευα πως ένα κινηματογραφικό cameo όλο και κάπως θα μου προέκυπτε σε τούτη τη ζωή. Η μοίρα, όμως, προτίμησε να με οδηγήσει... στη σκηνή ενός θεάτρου, για μια από τις πιο εξωφρενικές εμπειρίες που... δε φαντάστηκα ποτέ μου!

Είχα την τύχη να παρακολουθήσω το πρώτο ανέβασμα της οπερέτας «**Η Κόρη της Καταιγίδος**» του Θεόφραστου Σακελλαρίδη από τις Όπερες των Ζητιάνων, το 2011. Το είχα καταδιασκεδάσει και χάρηκα όταν έμαθα πως θα παρουσιαζόταν ξανά αυτές τις μέρες στο ανακαινισμένο (και πραγματικά υπέροχο) Δημοτικό Θέατρο του Πειραιά. Αυτό που δε θα μου περνούσε ποτέ από το μυαλό ήταν το ότι θα έβλεπα και τις 10 παραστάσεις της... από τη σκηνή!

Ως DJ του γάμου της δίδος Γκραντιδή (Βάσια Ζαχαροπούλου και Πένυ Δεληγιάννη, σε εναλλασόμενη διανομή), ανεβαίνω on stage με τους σερβιτόρους της γαμήλιας δεξίωσης, βλέπω το θέατρο να γεμίζει ενώ «**τρολάρω**» όλη τη σημειολογία τής... «βιον ανθόσπαρτον» βιομηχανίας και της τραγωδίας τού νεοελληνικού καρακίτσαριού, παραμένω εκεί ως «κομπάρσος» διάδρασης με τους ηθοποιούς

και τη χορωδία σε όλο το πρώτο μέρος και «αποτελειώνω» τους θεατές με τη μουσική υπόκρουση του διαλειμματος.

Δεν υπάρχουν λόγια για να ευχαριστήσω τα παιδιά των Οπερών, τα παιδιά που δουλεύουν backstage, το γαμπρό (Δημήτρης Ναλμπάντης), το ζεύγος Γκραντιδή (Κωστής Ρασιδάκης και Ιωάννα Φόρτη ή Ελένη Λιώνα), τη **θεά** που ακούει στο «καλλιτεχνικό» όνομα Πλουπλού (Μαρισία Παπαλεξίου), το ζεύγος Ρονσή (Χρήστος Κεχρής, Σοφιάνα Θεοφάνους), το μετρ Νικόλα (Ζαφείρης Κουτελιέρης), την υπερ-**cult** παρουσία της Λίντα Φενγκ, τον Παντελή (Κωνσταντίνος Πασσάς), τους χορωδούς, το Χαράλαμπο Γωγιό που τις περισσότερες φορές που με κοιτάζει από την ορχήστρα κρατιέται για να μη γελάσει, **ειλικρινά τους πάντες**.

Η «**Κόρη της Καταιγίδος**» ήταν ένα από τα ομορφότερα δώρα που μου έκαναν μέχρι σήμερα, με έβαλε να κατανοήσω τη δυσκολία τού... ακόμη και να στέκεσαι πάνω σε μια σκηνή (πόσο μάλλον να παίζεις) και μου προκάλεσε συναισθήματα που θα κουβαλάω για πάντα μαζί μου. Μέχρι και τις **6 του Γενάρη**, έλα να... μας δεις. Σοβαρά!

Ηλίας Φραγκούλης

ΜΟΝΟ ΟΙ ΕΡΑΣΤΕΣ ΜΕΝΟΥΝ ΖΩΝΤΑΝΟΙ (2013)

(ONLY LOVERS LEFT ALIVE)

Είδος
Δράμα

Σκηνοθεσία
Τζιμ Τζάρμους

Καστ
Τίλντα Σουίντον,
Τομ Χίντλστον,
Μία Γουασικόφσκα,
Τζον Χερτ,
Άντον Γέλτσιν,
Τζέφρι Ράιτ

Διάρκεια
123'

Διανομή
FEELGOOD

του Δημήτρη Δημητρακόπουλου

Δύο υπεραιώνια βαμπίρ, περιοδικοί εραστές, συναντώνται για μια ακόμη (ίσως τελευταία) φορά, όταν οι συνθήκες τους κάνουν προφανές ότι ο ένας δεν μπορεί μακριά από τον άλλον. Οι μικρές διαφορές, όμως, αυτής της συνάντησης από όλες τις προηγούμενες φορές, ίσως αποδειχθούν καθοριστικές για τη βιωσιμότητά τους ως ζευγαριού αλλά και ως είδους γενικότερα.

Όταν αρχίζουν να πέφτουν οι τίτλοι της αρχής του «Μόνο οι Εραστές Μένουν Ζωντανοί» υπό τους ήχους του «Funnel of Love» της Γουάντα Τζάκσον (που ξεκινούν με ένα περίοπτο «ο Τζέρεμι Τόμας παρουσιάζει», ταμπέλα η οποία προειδοποιεί ότι ο τολμηρός παραγωγός έδωσε τις ευλογίες του σε ένα ακόμη μάλλον εκκεντρικό project), βλέπουμε μια πανοραμική άποψη του ουρανού. Όσο, όμως, οι παιχνιδιάρικες νότες προχωρούν, τα αστέρια αρχίζουν να θολώνουν και να περιστρέφονται σαν ένα παλιομοδίτικο πικάπ. Μέχρι να τελειώσει το τραγούδι, ο ουρανός έχει ήδη μετατραπεί σε ένα δίσκο που γυρίζει, ακριβώς όπως και το πλάνο της Εύας (Τίλντα Σουίντον) σε ένα παλιό σπίτι στην Ταγγέρη, ακριβώς όπως και το πλάνο του Αδάμ (Τομ Χίντλστον), αραγμένου στον καναπέ του studio του στο Ντιτρόιτ. Αυτό το περιστροφικό πλάνο είναι ένα μοτίβο στο οποίο ο Τζάρμους θα επιστρέψει κατά τη διάρκεια της ταινίας αρκετές φορές, ώστε να υποδηλώσει πως η χρήση του δεν είναι τυχαία.

Ο Αδάμ και η Εύα είναι βαμπίρ ηλικίας ήδη πολλών αιώνων. Μέχρι τώρα, έχουν καταφέρει να ενσωματωθούν στην παγκόσμια ιστορία, είτε πρόκειται για τους λοιμούς και τα τεκταινόμενα της Γαλλικής Επανάστασης είτε πρόκειται για καλλιτεχνικά γεγονότα υψίστης σημασίας, στα οποία έβαλαν το χεράκι τους. Ο Αδάμ είναι μανιώδης συλλέκτης οργάνων και έχει εξαιρετική αίσθηση της μουσικής, μπορεί να καυχείται μάλιστα ότι έχει δώσει και το «Adagio» του στο Σού-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Πανκορόκ βαμπίρια βρίσκονται και τα λένε που και που... Άσε μας, κουκλίτσα μου! «Ο Δράκουλας των Εξαρχείων» πιο cool ήταν.

μπερτ, «για να μείνει και κάτι δικό του στην ιστορία». Η Εύα αρκείται σε πιο απλά πράγματα, θέλει περισσότερο την ησυχία της και τα βιβλία της. Οι δυο τους έχουν παντρευτεί ήδη τρεις φορές και, παρά το γεγονός ότι περνούν και διαστήματα χωρισμού, είναι φτιαγμένοι για να ζουν μαζί. Όπως γυρίζει ένα πικάπ (και ο Τζάρμους δε χάνει ευκαιρία να το κινηματογραφήσει), έτσι και οι ζωές του Αδάμ και της Εύας αποτελούνται από επαναλαμβανόμενους κύκλους, που κάθε φορά ξεκινούν από τη δημιουργία μιας νέας φαινομενικά φυσιολογικής καθημερινότητας, ως τη στιγμή που αναγκαστικά θα πρέπει να την εγκαταλείψουν ξανά για μια νέα ταυτότητα. Οι ίδιοι προσαρμόζονται στις συνθήκες της κάθε εποχής (αν εξαιρέσεις τα μονίμως punk μαλλιά τους) και διατηρούν την υγεία τους αποφεύγοντας να πίνουν αίμα, αφενός γιατί είναι πολύ «15ος αιώνας» και αφετέρου γιατί οι περισσότεροι άνθρωποι λόγω καταχρήσεων έχουν μολύνει τον οργανισμό τους.

Κι αν οι κύκλοι της ζωής είναι το ένα μοτίβο του Τζάρμους, το δεύτερο είναι το καθρέφτισμα του Αδάμ στην Εύα και το αντίστροφο, με τις ίδιες σκηνές να αλλάζουν συχνά πρωταγωνιστή και τους δύο εραστές να ανταλλάζουν ρόλους σε παρόμοιες καταστάσεις. Τα πάντα για τον Τζάρμους έχουν μια αλληλοεξάρτηση που, παρά την ελαφρότητα με την οποία θέλουν οι πρωταγωνιστές να την αντιμετωπίσουν, μπορεί να τους οδηγήσει ακόμη και στο θάνατο. Ο Αδάμ και η Εύα είναι ένα (θα μπορούσαν άραγε να είναι Ο Αδάμ και Η Εύα;), μία δύναμη σχεδόν της φύσης, που έχουν συγκεντρώσει τη συλλογική σοφία αιώνων και είναι καταδικασμένοι να ζουν στην ανωνυμία για πάντα.

Όπως γίνεται εμφανές από τα παραπάνω, ο Τζάρμους διασκεδάζει αφάνταστα τοποθετώντας τους χαρακτήρες τους στη μέση της ιστορικής pop κουλτούρας και βάζοντάς τους να σχολιάζουν τα πάντα με ένα μείγμα νοσταλγίας και γκρίνιας, σαν δύο πλάσματα

γεμάτα σοφία κι εμπειρίες, που δε δέχονται εύκολα ότι ο κόσμος έχει καταληφθεί από «ζόμπι» (τον δικό τους ορισμό για τους ανθρώπους). Αυτό δημιουργεί μια ανάλαφρη ατμόσφαιρα, άλλοτε περισσότερο κωμική και άλλοτε περισσότερο ειρωνική, ρίχνοντας, όμως, πάντα μία καυστική ματιά πάνω στους τελευταίους αιώνες του δυτικού πολιτισμού. Αυτό είναι και το ισχυρότερο στοιχείο τής ταινίας, η οποία αποφασίζει να αφήσει κατά μέρους όλες τις συμβάσεις για την αποτύπωση των βρικόλακων και να κοιτάξει περισσότερο την ψυχολογία τους και τη διεκδίκηση της θέσης τους στον κόσμο, και λιγότερο τη δίψα τους για αίμα.

Όσο ο Τζάρμους εξερευνά αυτόν τον ιδιόμορφο κόσμο, το φιλμ έχει ενέργεια, πρωτοτυπία και αυθεντική πλάκα. Οι αναφορές, οι ειρωνείες και τα αλληπάλληλα σχόλια για τα τελευταία πεντακόσια χρόνια καταγεγραμμένης ιστορίας είναι στην πλειοψηφία τους φρέσκιες και επιτυχημένες, γεγονός που

μαρτυρά ότι ο Τζάρμους βρίσκεται σε τρελά κέφια, καθώς έχει την ευκαιρία να επιστρέψει στην επεισοδική δομή των παλαιότερων ταινιών του και να τεστάρει τους πρωταγωνιστές του, διατηρώντας, όμως, το ρομαντισμό και τη μοναξιά των ηρώων του. Εξάλλου, ποτέ οι ήρωες του Τζάρμους δεν ήταν κοινωνικοί και ακόμα παραμένουν στα περιθώρια της κοινωνίας, πάντα από επιλογή τους.

Όταν, όμως, στο δεύτερο μισό τής ιστορίας, ο Τζάρμους επιλέγει να δώσει μια αίσθηση κατεύθυνσης της ιστορίας, μοιάζει να χάνει τον απόλυτο έλεγχο. Η εμφάνιση της Μία Γουασικόφσκα να μεν δίνει ώθηση στις εξελίξεις, όμως, αλλοιώνει και τον τέλειο κόσμο που μέχρι τότε είχε δημιουργηθεί. Να μεν αυτός είναι εξαρχής ο σκοπός, όμως, το τέχνασμα φαίνεται βίαιο και όλα όσα συμβαίνουν μετά φαντάζουν απλά γεγονότα που θέλουν να στρώσουν το δρόμο για το (εκπληκτικό κατά τα άλλα) τελευταίο πλάνο του φινάλε. Μπορεί το στυλ να διατηρείται μέχρι

το τέλος, όμως, η μαγεία χάνεται και όλα γίνονται πιο συμβατικά. Ίσως επειδή ακριβώς έτσι βιώνουν πλέον τα γεγονότα ο Αδάμ και η Εύα; Ή επειδή η ιστορία κλείνει με έναν τρόπο που δεν τιμά ακριβώς την ικανότητα της έναρξης; Δυστυχώς, τείνω προς τη δεύτερη εναλλακτική.

Ανεξάρτητα από τις σεναριακές αντιρρήσεις, σε όλη τη διάρκεια της ταινίας, η Σουίντον και ο Χίντλστον δίνουν σάρκα κι αίμα στα μοναχικά, ρομαντικά πλάσματα, άλλοτε ως cool περσόνες τής rock, άλλοτε ως μελαγχολικοί φορείς στα πρόθυρα της αυτοκτονίας και άλλοτε ως snob, ελιτιστές κριτές ολόκληρης της ανθρωπότητας. Οι δυο τους είναι το πραγματικό στήριγμα της ταινίας και η ουσιαστική της δύναμη και εκείνοι που κάνουν το τελευταίο πλάνο του φιλμ αυτομάτως cult κάρδο, αποδεικνύοντας μεν ότι η «μαγεία» τής Σουίντον ακόμα είναι σε ισχύ αλλά και ότι ο Χίντλστον δεν κατάφερε άδικα να τραβήξει την προσοχή του κοινού και να αποκτήσει φανατικούς οπαδούς, ακόμη και ως ο επικίνδυνος, απατεωνίσκος αδελφός ενός υπερ-ήρωα.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αν δε χάνεις ταινία τής Τίλντα Σουίντον ή αν ανήκεις στο φανατικό κοινό του «Λόκι» και αδημονείς να τον δεις και σε έναν διαφορετικό ρόλο, καλά κάνεις, γιατί και οι δύο ηθοποιοί παραδίδουν τον καλύτερό τους εαυτό με χιούμορ και λεπτή ειρωνεία. Αν από την άλλη θες να δεις κλασικό ανεξάρτητο αμερικανικό κινηματογράφο και περιμένεις να συναντήσεις έναν Τζάρμους από τα παλιά, προετοιμάσου για κάτι πιο ανάλαφρο, πιο διασκεδαστικό αλλά και λιγότερο ουσιώδες, χωρίς αυτό να είναι απαραίτητα κακό. Ο Τζιμ Τζάρμους, εξάλλου, είναι έτοιμος για κάτι πιο pop - εσύ όμως είσαι; Αν τέλος, θες να αντικαταστήσεις τη λατρεία σου για το «Λυκόφως» με κάτι αντίστοιχο, μην το σκεφτείς καν. Δεν είναι όλα τα βαμπίρ για όλους, φίλε μου.

LINK ME

[official site](#)

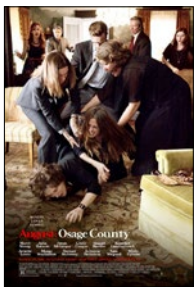
[official trailer](#)

[imdb](#)

FOLLOW

**FREE
CINEMA**

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ (2013)

(AUGUST: OSAGE COUNTY)

Είδος

Δραματική Κομεντί

Σκηνοθεσία

Τζον Γουέλς

Καστ

Μέριλ Στριπ,
Τζούλια Ρόμπερτς,
Κρις Κούπερ,
Τζουλιάν Νίκολσον,
Τζουλιέτ Λούις,
Γιούαν ΜακΓκρέγκορ,
Μάργκο Μάρτιντεϊλ,
Ντέρμοτ Μαλρόνι,
Μπένεντικτ Κάμπερματς,
Άμπιγκεϊλ Μπρέσλιν,
Σαμ Σέπαρντ

Διάρκεια

121'

Διανομή

ODEON

του Άγγελου Μαύρου

Εξαφάνιση αλκοολικού ποιητή σε κωμόπολη του Νότου μαζεύει ξανά στην παλιά πατρική αγροικία (όπου με τη βοήθεια Ινδιάνας η μεσαία κόρη «κοιτάζει» την καρκινοπαθή κι εξαρτημένη απ' τα χάπια αλλά τσαούσα γυναίκα του) τις καιρό φευγάτες θυγατέρες τους: τη μεγαλύτερη μαζί με τον σε διάσταση μοιχό σύζυγό της και την έφηβή τους, καθώς και τη μικρότερη με τον νέο, πουλ μουρ αρραβωνιαστικό της. Το αντρόγυνο των θείων και, καθυστερημένα, ο γιος τους συμπάσχουν. Μαζί τι (δε) θα «ξεράσουν»;

Στο «Μικρόβιο του Φόβου» το πάλευε με ένα α λα boy meets girl δωματίου, με κρούσματα τραυμασασπένς αλληγορικό ψυχοπορτρέτο εμμονοληψιών. Στο «Killer Joe» κατέληγε να κανιβαλίζει το American dream και family σε κάτι σαν το «Ruthless People» και το «Baby Doll» μαζί σε στυλ αδελφών Κόεν, με ξεσπάσματα «Νύχτας του Κυνηγού». Θα χρειαστεί ίσως να περάσει ο ίδιος ο Τρέισι Λετς πίσω από την κάμερα (γιατί όχι και έμπροσθεν αυτής - είναι και βραβευμένος ηθοποιός, μολονότι κυριότατα στη σκηνή) για να ξορκίσει μια και καλή ό,τι στοιχειώνει εκείνον και τις ΗΠΑ. Όπως και να 'χει, είναι ετούτη η τρίτη ιδίαις χερσί στο χαρτί μεταφορά ενός play του στο πανί που, επιτέλους, αποδεικνύεται η συχνότερα ευπρόσδεκτα ανισόροπα... ισοροπημένη.

Σε κάποιο βαθμό (κυρίως στην οδήγηση του εν προκειμένω A-list άρματος του Θέσπιδος παρά στη mise en scene και στην εικονογραφία) χάρη στον βετεράνο γραφιά και παραγωγό τού «γυαλιού» Τζον Γουέλς, στη δεύτερη ταινία του μετά το «**The Company Men**». Σε μεγαλύτερο χάρη στη φαρμακερή πένα τού κατά φαντασίαν, κυριολεκτικά και μεταφορικά, μπάσταρδου εγγονιού τού Τένεσι Γουίλιαμς (περισσότερο στο «Ξαφνικά Πέρυσι το Καλοκαίρι» δείχνουν εν προκειμένω τα 2 επιστήθια ξαδέλφια, η απειλή της τρέλλας κι η μητριάρχης Βάιολετ - Βέναμπλ εκεί, Γουέστον εδώ),

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι ένα τρελόσογο με πολλές υστερικές γυναίκες που φωνάζουν και πλακώνονται επειδή χάθηκε ο μπαμπάς. Αν έχει κυνηγετική σεζόν εκεί, να με ενημερώσουν...

που αφού προ τριετίας γράπωσε επιτέλους το Πούλιτζερ με αυτό το πιο αυτοβιογραφικό του - γι' αυτό να πέτυχε; - έργο για το σανίδι, το «ανεβάζει» εδώ και στα 35 mm, στο χώρο όπου εκτυλίσσεται η υπόθεση και αποτελεί τη γενέτειρά του, στην επαρχία Όσιτζ της Οκλαχόμα, με μακρινό αντίλαλο κινηματογραφικό από «Τα Χίλια Εκτάρια» και το «Σχέσεις Στοργής», και θεατρικό από το «Ποιος Φοβάται τη Βιρτζίνια Γουλφ» και «Το Μακρύ Ταξίδι της Μέρας Μέσα στη Νύχτα».

Αποτυγχάνοντας φυσιολογικά να αναθρέψει είτε ισοδύναμα τις 10 περσόνες είτε εν πληρότητι τα πάρε-δώσε αυτού του «αμαρτίες γονέων παιδεύουν τέκνα» και γαμοπελάδων, «κρύβε λόγια» κλαυσιγελαδερού οικογενειακού πορτρέτου «η κακιά η ώρα» επανένωσης, σπιτωμένης αναμέτρησης δυνάμεων εγώ και κονέ, στο μιλητό ή στα χέρια συναισθηματικής ανθρωποφαγίας, σε σημείο παθολογίας ψυχοσωματικά ζορικών «όλα στη φόρα» ή συνειδητοποιήσεων, και αποσχιστικά καθαρτηρίου κλεισίματος μια και καλή

λογαριασμών, ο Λετς προδίδεται κατ' αρχήν σε κρεσέντα που... φωνάζουν παλκοσένικο: όρα το μπλανσντιμπουαϊκό showcase νύξεων της μικρότερης αδελφής (παρά το οποίο η «Γεννημένη Δολοφόνος» Λούις επιστρέφει θριαμβευτικά στην ερμηνευτική εμπροσθοφυλακή) και τη mini τιράντα συμβολικής γονεοκτονίας εκ μέρους τής μεγαλύτερης κόρης (ενδεικτική τής σποραδικά άβολης - μεταξύ τού ένα τσικ παρωδικού και του ακαθοδήγητα πηγαίου, όπως συμβαίνει, λιγότερο, και με τη δράκαινα Στριπ, μια... άρρωστη Λούλα Αναγνωστάκη με στομάρα και συμπλέγματα on poppers - παρουσίας τής Ρόμπερτς).

Πρόκειται για μη σελιλοζικά γονατίσματα που θα ψυλλιαστούν μόνο οι των καμαρινίων, το ίδιο δεν ισχύει όμως για την ανέλιξη τής διάγνωσης φαρμακευτικού κοκομπλόκου τής mater superior, που εκτίθεται αναληθοφανώς στην επί ώρα βιτριολικά υπερευφραδή διαύγεια τής άγριας γριάς. Συν αυτοίς, το couleur locale της Πολιτείας προς το οποίο

το κείμενο δίνει συχνά πάσες και το οποίο ενθυλακωνόταν υπαινικτικά εντυπωσιακά στην πολυεργαλειακή σκηνική «κρύπτη» του - ο γράφων έχει την τύχη να έχει δει την παράσταση - έχει εδώ μείνει (πιθανότατα στο πάτωμα του μοντάζ) ανεκμετάλλευτο, επιλεκτικά ή αφαιρετικά αμήχανα, στριμωγμένο ολιγόλεπτα μεταξύ των «πράξεων» εστίας, ενώ, το ύστατο κουσούρι, οι αρσενικοί χαρακτήρες απολαμβάνουν (με σχεδόν μοναδικό ψόγο το χαβά του πουλιού τους) της ασυλίας του εμπνευστή τους, που κάπως έτσι στέφει το ρόλο του θείου (και μαζί τον, ως συνήθως αδέκαστο, Κούπερ) σε άγιο της φατριάς.

Το ότι η ίδια ανδρική Μούσα είναι σε θέση, με ατάκες που (σε) ματώνουν και λεπταίσθητες σκιάσεις απρόβλεπτες στις μεταπτώσεις τους να «μιλάει», ωστόσο, ταυτόχρονα και για το καταδικασμένο στο σχέδιο του κόσμου ακούμπημα μιας επαρχιώτισσας - θυσίας σε μια ανδρική μισοριζιά, και για την απατημένη συμβία που περνάει η μογιά της, και για το λάου λάου πύρκαυλο λαμόγιο (προσέξτε πώς δευτερόλεπτα Salt 'N' Peppa και Ρίκι Μάρτιν στα ηχεία της sport καμπριολάρας

του εκρήγνυνται κωμικά), και για μία ώριμη προς αποπλάνηση έφηβη, και για μια θεία ένοχη για πολύ περισσότερα απ' όσα δείχνει, και για το εκούσιο τέλος ενός καταθλιπτικού, και για το φόβο της μοναξιάς και του θανάτου πίσω απ' το μαιναδισμό, και για την κληροδότηση της σκαρταδούρας της μοιραία αεί λειψής οικείας ανθρωπότητάς μας, είναι το πλέον ατράνταχτο τεκμήριο του τι έχει πράξει σωστά η γραφίδα.

Ό,τι έχει απομείνει στο Γουέλς να κάνει βασικά είναι να βολέψει ως ensemble τους... υποκριτές του. Το κάνει συχνά τέλεια - με δύο εισαγόμενους Άγγλους VIP ξανά αδιάκριτους απ' τους yankee συναδέλφους τους, την τηλεοπτική Νίκολσον στα βουβά αναφιλητά της σεζόν, το Σέπαρντ έξοχο στα ελάχιστα λεπτά «ζωής» του στην οθόνη, το Μαλρόνι έμπειρα αλάνθαστο ιλαρά, την «Pretty Woman» και τη «Mamma Mía» σε αξιοθαύμαστες στιγμές κόντρας, παρότι υστερούν εξαιτίας της φτενής σιλουέτας της η βενιαμίν της παρέας, Μπρέσλιν, και της κόντρα διανομής της η Μάρτιντεϊλ (μια απ' τις εμβληματικότερες crowd-pleaser κυριούλες φωνακλού

και πέτρα σκανδάλου!). Στο «πάρ' τα ρέστα» τού πράγματος, ο Λετς βγάζει (όχι θ' άφηνε) συνήθως με πολύ χιούμορ, γλώσσα επίσης σε ενοχές και ιδεοληψίες της southern αστερόεσσας: στην εθνοτική λεκτική πολιτική ορθότητα, το χορτοφαγικό debate, τα «μαλακά», την υπερσυνταγογράφηση, τη φάμπρικα των μηνύσεων, το αγκάθι των περιουσιακών.

Για να καταλήξει, κατόπιν δραματουργικών δοκάνων - ατραξιόν άλλοτε πλήρως (μία αυτοκτονία, μία ανακοπή καρδιάς - αυτή ίσως όχι...) άλλοτε μερικά (μία απόπειρα ασέλγειας, το νευρικό αμόκ) δικαιωμένων σινεαφηγηματικά, σ' ένα κλου αιμομιξίας. Το τραγικό τίμπρο του οποίου γίνεται αισθητό ενόσω ο ζογκλέρ σεναριογράφος «περνάει» την ακούσια ύβρι των δύο αθώωτερων ενηλίκων τής ομήγυρης, διαδοχικά ως χίμαιρα loser ευτυχίας, test (μιας διπλής εκμυστήρευσης) αλήθειας, «να το πω ή να μην το πω» «λούκι», ταφόπλακα στους/α δεσμούς/ά εκβιασμού αυτού του ασθενούς σε σημείο ανωμαλίας σογιού, προορισμένου να σκορπίσει τελικά στα 4 σημεία τού αμερικανικού ορίζοντα. Να γιατί έπαιζε συνέχεια στο παλιό

πικάπ το «Lay Down Sally» του Κλάπτον, μια πρόσκληση στην ασφυξία τής αγάπης. Who's (not) the injured party here?

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Ναι, αν πας για τα «ονόματα» (είναι σχεδόν όλοι λίγο-πολύ στο φόρτε τους), αν γουστάρεις τους μεγάλους του αμερικανικού θεάτρου («καναλιζάρονται» ακόμη και απ' το Μίλερ ως το Φουτ), αν έχεις ζήσει διάφορα ένεκα άτιμης φάρας και του λόγου σου. Όχι, αν δεν αντέχεις υστερίες, αν δεν είσαι των girl power φάσεων, αν ψάχνεις καβγάδες με εφέ και τρελή δράση.

LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

ΠΕΡΠΑΤΩΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΥΣ: Η ΤΑΙΝΙΑ 3D (2013)

(WALKING WITH DINOSAURS: THE MOVIE 3D)

Είδος

Προϊστορική Περιπέτεια

Σκηνοθεσία

Μπάρι Κουκ,
Νιλ Νάιτινγκεϊλ

Διάρκεια

87'

Διανομή

ODEON

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Ο Πίτσι, παχυρινόσαυρος με τρύπα στο κεφάλι και αστεία κακομούτσουνο ιπτάμενο κολλητό, ερωτεύεται, μεταναστεύει, βιώνει οικογενειακή τραγωδία, μονομαχεί για το αρχηγίλκι της φατρίας του και ενηλικιώνεται. Κάπου, βαθιά θαμμένα προϊστορικά κόκκαλα... τρίζουν.

Πήγα, που λες, πολύ θετικά προδιατεθειμένη, να δω αποστομωτικά φωτο-ρεαλιστικούς δεινοσαύρους, σε ένα μεγάλο μήκος εκπαιδευτικό, υποβλητικό θεαματικό για μικρούς και μεγάλους 3D ντοκιμαντέρ. Μέχρι που αφού έπεσαν οι τίτλοι αρχής και καθώς η κάμερα παρακολουθεί από ψηλά ένα αυτοκίνητο, εν κινήσει σε δασικό δρόμο, κάποιοι αρχίζουν να μιλούν ελληνικά! Και όταν η κάμερα κατεβαίνει και μπαίνει μέσα στο εν λόγω αυτοκίνητο είδα πως ένας από αυτούς που χειρίζεται φαρσί τη γλώσσα μας είναι ο - λατρεμένος μου - Καρλ Έρμπαν («Ο Άρχοντας των Δαχτυλιδιών», «Red», «Star Trek Into Darkness», «Almost Human»). Σε ρόλο παλαιοντολόγου, που προσπαθεί να πείσει τα εθισμένα στα social media ανίψια του να ενδιαφερθούν για τους δεινοσαύρους. Και μου έφυγε όλη η μαγκιά. Έβγαλα καντήλες.

Μετά η πλοκή μετακόμισε κάτι εκατομμύρια χρόνια πίσω για να αφηγηθεί την ιστορία του Πίτσι. Και αναθάρρησα λίγο. Όταν η μεταγλώττιση είναι τόσο υψηλών προδιαγραφών και αφορά τις φωνές CGI (και δη φτιαγμένων στο computer) ηρώων και μόνο είναι ανεκτή. Και μπορεί ακόμα και να προσπεραστεί αν το οπτικο-ακουστικό αποτέλεσμα ξεπερνά κατά πολύ τη μετριότητα. Έλα, όμως, που η ιστορία του Πίτσι είναι τόσο, μα τόσο, με μαθηματική ακρίβεια **προβλέψιμη**. Κοινότοπη. Ανέμπνευστη. Με ελάχιστο... βρεφικό χιούμορ. Κολλημένη στους παχυρινόσαυρους, με μικρά μόνο, ασήμαντα cameo από τους λοιπούς διασημότερους δεινόσαυρους.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι ένα με δεινόσαυρους που μιλάνε ελληνικά. Δεν παίζει ο Μητσotάκης, παιδικό είναι.

Που πάει, πάει, πάει και δεν... ζζζζζζζζ...
τελειώνει... ζζζ...

Ζζζζζζζ... Ε, συγνώμη... Τα μάτια μου κλείνουν και τώρα που το σκέφτομαι. Πόσο μάλλον όταν το παρακολουθούσα. Γιατί να σου πω ότι το θέαμα τουλάχιστον άξιζε τον κόπο και με κράτησε ξύπνια, ψέματα θα πω. Μπορεί οι εδώ δεινόσαυροι να είναι επιστημονικά μελετημένοι και επομένως πολύ πιο κοντά στην πραγματικότητα, αλλά είναι μηδαμινά συναρπαστικοί ή επιβλητικοί σε σύγκριση με εκείνους του «**Jurassic Park**» ή και (τους animated) της «**Εποχής των Παγετώνων 3: Η Αυγή των Δεινοσαύρων**», μη σου πω. Για να μου πεις πως οι πιτσιρικάδες ποσώς ενδιαφέρονται για όλα αυτά και άσχημα δε θα περάσουν. Ίσως και να μείνουν με το στόμα ανοιχτό. Σωστά. Αν φυσικά δεν έχουν δει πριν, πρόσφατα, το «**Ψυχρά κι Ανάποδα**»...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Όχι, αν είσαι 6 ετών και πάνω. Αυστηρά παιδικό φιλμ, που θα στεκόταν αντάξιο της high-tech, υψηλών απαιτήσεων επιστημονικής κατασκευής του, αποκτώντας ουσιαστικό λόγο ύπαρξης, αν έπαιζε μόνο και αποκλειστικά σε κάποιο μουσείο Φυσικής Ιστορίας (όπως συνέβη στο Smithsonian της Γουόσιנגκτον). Και πάλι, όμως, σε μικρότερη εκδοχή, άνευ των ανθρώπων στην αρχή και στο τέλος.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΠΕΜΠΤΗ & 12 (2013)

Είδος

Κωμωδία

Σκηνοθεσία

Θανάσης Τσαλταμπάσης

Καστ

Θανάσης Τσαλταμπάσης,
Βλαδίμηρος Κυριακίδης,
Χριστίνα Τσάφου,
Κώστας Φλωκατούλας,
Δανάη Κλειώ Οθωναίου,
Γιώργος Γαλίτης

Διάρκεια

107'

Διανομή

VILLAGE FILMS

του Παναγιώτη Παναγόπουλου

Άτυχος και γκαφατζής, ο Ευτύχης δεν μπορεί να σταυρώσει δουλειά και γυναίκα. Πάντα βρίσκεται μπλεγμένος, με αποκορύφωμα την αποκάλυψη κυκλώματος πορνείας από μεγαλοεκδότη.

Ο Θανάσης Τσαλταμπάσης είναι από τους καλύτερους κωμικούς της νέας γενιάς και ήδη έχει καταφέρει να ξεχωρίσει, κλέβοντας συχνά την παράσταση από ηθοποιούς πιο έμπειρους. Ήταν, όμως, μάλλον πολύ νωρίς για να δοκιμάσει να αναλάβει το συνολικό βάρος μιας ταινίας, στον πρωταγωνιστικό ρόλο, το σενάριο και τη σκηνοθεσία. Εκτός αν είχε να προσφέρει κάτι εντελώς καινούργιο ή εντυπωσιακά δουλεμένο. Η «Πέμπτη & 12» δεν είναι μια τέτοια περίπτωση και αδικεί και το κωμικό ταλέντο του Τσαλταμπάση.

Η γκαντεμιά, που κρέμεται διαρκώς πάνω από το κεφάλι του κεντρικού ήρωα, είναι καλή φίλη της κωμωδίας, αρκεί να υπάρχει ένα πρωτότυπο story για να τη στηρίξει, έξυπνες ατάκες και σκηνοθεσία που να εκμεταλλεύεται το timing των ηθοποιών. Αν και ο Τσαλταμπάσης παίζει τον Ευτύχη με τρόπο που τον κάνει συμπαθή, το σενάριο και η σκηνοθεσία του δείχνουν τη βιασύνη και την ανωριμότητά του, ενώ το

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Ελληνικό. Με ένα ζαβό που κάνει διαφημιστικά, με ένα αστείο όνομα. Και είναι κακότυχο. Αλλοίμονο στην τύχη εκείνων που θα πάνε να δουν αυτή τη φρίκη...

άτεχνο μοντάζ καταστρέφει όποιες στιγμές θα μπορούσαν να βγάλουν λίγο γέλιο. Αν είχες την καλή διάθεση να παραβλέψεις όλα τα άλλα προβλήματα της ταινίας...

Τα αστεία πατάνε πάνω σε πληκτικά κλισέ (π.χ. υστερικές ζηλιάρες «αδελφές») και οι περισσότερες ερμηνείες, εκτός από εκείνες των ηθοποιών που το «παίνουν πάνω τους», πάσχουν ανυπόφορα. Σ' αυτή την αδιάφορη ιστορία τού «κάνε το καλό και θα το βρεις μπροστά σου», υπάρχουν μια-δυο καλές στιγμές, όπως η σκηνή τού γυρίσματος της κυπριακής σειράς (τύπου «Μπρούσκο») και ο τύπος τού βλάκα μπράβου που φτιάχνει ο Γιώργος Γαλίτης. Ο Τσαλταμπάσης ίσως έχει κάτι να πει ως σεναριογράφος και σκηνοθέτης, αλλά όταν το ξανατολμήσει θα πρέπει να είναι πολύ πιο σίγουρος για το υλικό που έχει στα χέρια του.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Περιμένεις πρωτοτυπία, έξυπνες ατάκες και γέλιο από μια κωμωδία; Μάλλον σε λένε Ευτύχη γιατί έχασες. Αν σου αρκούν τα λίγα και μια παρέλαση από guests σε μικρές εμφανίσεις, ίσως να διασκεδάσεις και λίγο. Αλλά... μάλλον όχι.

LINK ME

official trailer

imdb

facebook page

ΟΛΟΣ

© ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

